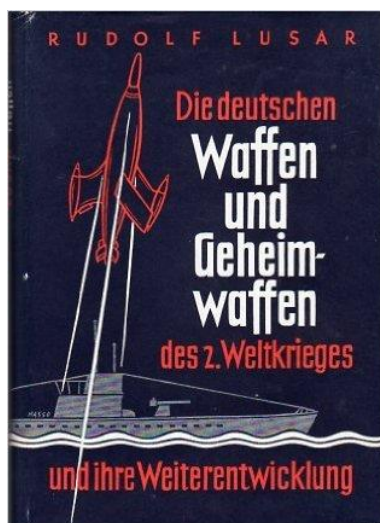

1.5. Konec první etapy

V roce 1956 vydal bývalý úředník německé armády, *Rudolf Lusar*, knihu, věnovanou německým tajným zbraním za druhé světové války. (1)

Přestože obsahuje pochybná data a nemá daleko k evidentní glorifikaci nacistické techniky, kniha se stala základním zdrojem informací mnoha badatelů v tomto oboru. Je v ní věnováno několik stránek "létajícím talířům", a autor je prezentuje jako skutečná letadla, navržené a vyvinuté.

Obr.1 Lusarova kniha (vydání z roku 1960)

V podstatě *Lusar* neudělal nic nového, než že zpracoval zpravodajské zdroje z minulých let.

Kniha však byla považována za seriózní zdroj a byla okamžitě využívána příznivci nacistických disků k tomu, aby byly představeny jako skutečné. A to i přes to, že v knize jsou zjevné fámy a nepřesnosti (například, nesprávná výslovnost "*Belluzzo*" na "*Bellonzo*"). *Lusar* však hlavně glorifikuje práce německých vynálezců, opakuje příběhy *Kleina* a *Miethe*, publikované o pár let dříve.

Lusar byl, podle jiných zdrojů, za války zaměstnán na Německém patentovém úřadě, ale není možné pochopit jeho činnost v tomto období. V šedesátých letech vedl písemnou korespondenci s řadou německých inženýrů. Kniha z oblasti vojenské historie, vydaná v roce 1970, (2) opakuje nekriticky stejné příběhy, přispěla k přetrvání legendy a poskytla další pochybnosti o spolehlivosti autora.

Během parlamentního slyšení v březnu 1957, se texaský demokratický kongresman *Albert Thomas* zeptal *Hugh L. Drydena*, ředitele NACA (předchůdce NASA) (3), jestli je pravda, co se uvádí v Lusarově knize – zda Němci vyvinuli létající talíř v roce 1945, schopný létat rychlostí 1250 mph v nadmořské výšce 40000 ft. (4)

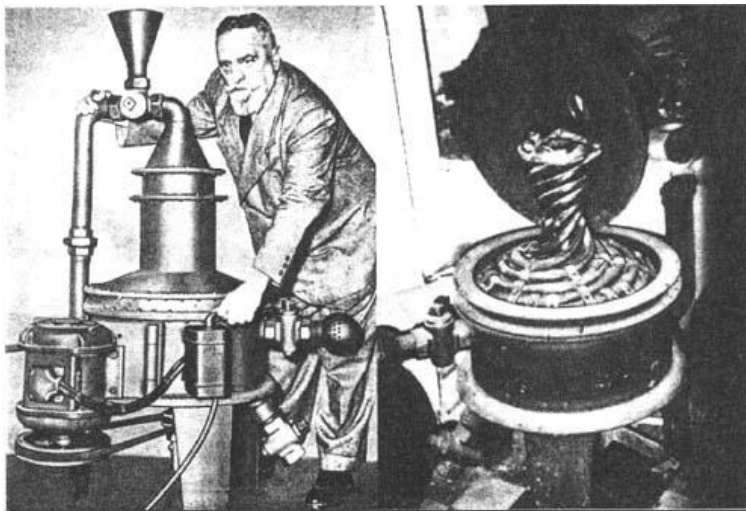
Dryden odpověděl, že je to jen reklamní kousek vydavatele knihy. Stejný názor vyjádřil také slavný letec a válečný hrdina *James H. Doolittle*. (5)

1.5.1. Viktor Schaubberger

Před svou smrtí v roce 1958, Rakušan *Viktor Schaubberger* (lesník, který navrhl různé neortodoxní teorie na nové formy energie, za války také zavřený v psychiatrické léčebně), vyhlásil, že se zúčastnil vývoje kruhového zařízení, poháněného energií na bázi jeho bizarní teorie. Nejprve prý vytvořil model, který byl pak zničen.

V dopise, který poslal 28. února 1956 tehdejšímu německému ministru obrany *F. J. Straussovi* (6), popsal všechny ostatní dohady a spekulace. Tato kontroverzní postava je od té doby pevně zapojena do legendy nacistických disků, spolu s údajnými vynálezci z počátku padesátých let, vedle záhadného pražského zkušebního letu nacistického disku.

Prezentované "létající talíře" *V. Schaubbergera* jsou ve skutečnosti vodní čerpadla. Příběh vyfabuloval neonacista *Ernst Zündel* v sedmdesátých letech 20. století a stal se jednou z dominant mytologie o nacistické technologické převaze. (7)

Obr.2 Viktor Schaubberger

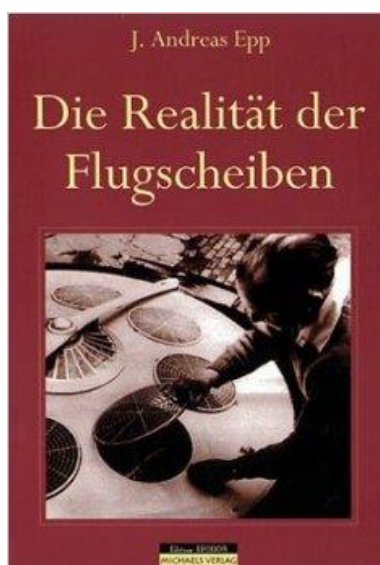
1.5.2. Andreas Epp

Další Němec, *Joseph Andreas Epp*, voják německého letectva, byl poměrně významnou postavou v legendách o nacistickém disku. *Epp* žil po válce v Rosenheimu ve velmi špatných podmínkách a „vyráběl“ jeden "létající disk" za druhým. Celý zbytek života prohlašoval, že viděl blízko Prahy létat kruhová letadla a vyfotografoval je. Fotky nebyly příliš kvalitní, ale přesto se *Epp* od té doby stal přímo posedlý svou myšlenkou.

24. dubna 1958 podal patent na projekt létajícího talíře, což bylo vyvrcholení jeho výzkumů, trvajících šestnáct let. V následujících týdnech to komentovala řada evropských novin.

Později *Epp* zapojil do svého příběhu postavy z minulých let, skloubil všechno s vlastní aktivní rolí tak, aby vše vypadalo velmi věrohodně. (7) To všechno ale postrádá jakoukoliv historickou podporu.

Další pochybnosti vyplývají ze skutečnosti, že informace z různých zdrojů jsou o něm často zmatené a vzájemně si odporují.

Obr.3 Kniha A. Eppa

Podle něj už v roce 1940 zhotovil svůj první disk, který měl 60 cm v průměru, vyznačující se rotujícím prstencem a centrální kabinou. Projekt měl být nejprve určen pro generála letectva *Udeta*, a pak měl být předán generálu *Dornbergerovi* v *Peenemünde*, který po pečlivém zvážení projekt doporučil.

Konstrukce pak byla provedena v Praze, kde mu byla přidělena skupina odborníků v čele s *Schrieverem* a *Habermohlem*. Zpočátku byl celý program pod *Luftwaffe*, poté přímo podléhal ministru zbrojního průmyslu *Speerovi*, prostřednictvím hlavního inženýra *Kleina*. V roce 1944, spolu s projekty jiných diskoidních zbraní, dostala projekt SS pod vedením generála *Klammera*. *Schriever* upravil délku lopatek s ohledem na původní návrhy disku, a to přineslo nestabilitu, což nebylo vyřešeno až do příchodu Rusů. Naopak *Habermohl* následoval původní specifikace a podařilo se mu úspěšně provést dva nebo tři lety. Druhý tým v čele s *Miethe* a "*Bellonzo*", pracoval v Drážďanech nebo v *Breslau*, podle jiných vyjádření *Eppa*, v Praze. Když dorazili Rusové, všechny prototypy a dokumentace byla zničena: část techniků utekla (po "*Bellonzo*" nezůstala žádná stopa, zatímco *Miethe* dokonce utekl z *Breslau* na palubě raketového stíhacího letounu *Me-163*), zatímco jiní, včetně *Habermohla*, přešli k Rusům. (8)

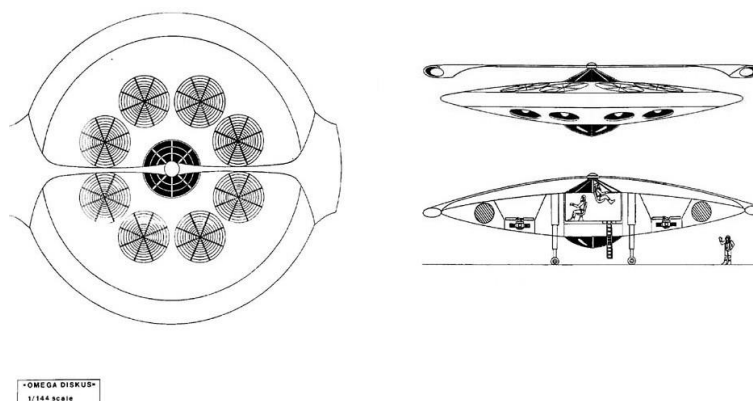
V publikované brožuře *Epp* napsal, že udělal dvě fotografie zkušebního letu disku dne 14. února 1945 (stejně datum, které se opakuje z předchozích příběhů), zatímco v rozhovoru "*UFO - Tajemství Třetí říše*" řekl, že je udělal už na podzim roku 1944, ale v dopise z roku 1991, poslaném *Henry Stevensovi* napsal, že je vytvořil v srpnu téhož roku.

Fotografie vznikly podle všeho nalepením tmavé siluety na sklo okna.

Epp rovněž předložil dopis - prohlášení pilota *Otto Lange*, ze dne 10.7.1965, ve kterém *Lange* tvrdil, že létající talíře odpovídají kresbám *Eppa*, kterému musí být uznány všechny zásluhy.

Noviny „*Itália*“ z 25. srpna 1965 přinesly zprávu, že už v roce 1939 byl vytvořen první prototyp létajícího talíře. Měl dvanáct stop v průměru a hmotnost deset tun a byl schopen létat na vzdálenost 2000 km, se dvěma piloty posádky. Článek byl snůškou chyb a nepřesností: například *Schriever* byl vzkříšen opět k životu a nedávno se vrátil z Ruska, zatímco *Bellonzo* (nebo *Belluzzo*) šel pracovat do Spojených států. *Epp* uvedl, že v roce 1944 byl vyvinut jiný disk, s názvem *Omega*, mnohem větší, šest metrů v průměru, s osmi motory, o hmotnosti třicet tun, s osmi členy posádky a dosahující rychlosti 3800 km/h. Model tohoto disku v měřítku 1:10 *Epp* postavil v roce 1958 (9): s osmi tlačnými vrtulemi v těle letadla, s dalšími dvěma proudovými motory, které byly umístěny na koncích kruhového rotoru. To mu umožnilo rychlost až 5000 km/h.

Podle článku v leteckém časopise "Alata" v květnu 1959, německý vynálezce zalétal model mezi lednem a květnem 1958, aby mohl létat už v létě tohoto roku.

Obr.4 Nákres "Omega Disk" A. Eppa

Epp pořádal přednáškové turné, v roce 1965 odjel do Itálie a do Francie. V obou zemích už v roce 1959 hledal věřitele či kupce pro své projekty. Žádal tři miliony lir pro postavení dvou disků. (10) Na turné představoval svůj vynález, setkával se s novináři a nadšenci létajících talířů, a zdůrazňoval velkou naléhavost pro jeho stavbu.

Obr.5 Model "Omega Disk" A. Eppa

O čtyři roky později v Bergamu poskytuje rozhovor místní novinám (11): v této době, plné napětí o dobytí Měsíce, Epp představil svůj projekt jako prostředek pro cestu do kosmu. Kotouč o průměru dvanácti stop byl prý postaven na tajném místě v Německu.

Na podzim roku 1973 znovu vyprávěl svůj příběh (12), těžící z probíhající vlny pozorování UFO. Jeho projekt náhle zestárl – vznikl prý v roce 1936 a první prototyp vznikl v roce 1941, s následnou výstavbou patnáct letadel. Epp se dočkal slávy již v létě roku 1953, kdy o něm psaly dokonce i některé americké noviny (13) (kromě novin a časopisů jiných zemí), kdy jeho proudové letadlo mělo trojúhelníkový tvar. Muž byl prezentován jako vynálezce, který si po deseti letech práce uvědomil, že jeho model letadla by mohl létat velkou rychlostí - 1200 mil

za hodinu. Podle některých zdrojů *Epp* vybral finanční prostředky, které mu dovolily vytvořit model disku v roce 1958, a na vývoj dvou dalších projektů v roce 1946 a 1954.

Nicméně, vyvstává otázka: proč *Epp*, pokud opravdu pracoval na těchto projektech, nevyužil momentu v roce 1953 nebo i dříve, když se objevily příběhy o *Belluzzo*, *Schriever*, *Miethe* a dalších? Proč čekal do roku 1958 se svými dvěma fotografiemi?

Odpověď zní: dříve by měl zjevně malou šanci proniknout v takové konkurenci.

Příběhy, které vypráví *J. A. Epp*, jsou vzájemně protichůdné, často neohrabané (stejně jako jeho letecké projekty, na které neustále hledal peníze), ve snaze dosáhnout historického potvrzení jeho prvenství ve vývoji disků. Na mediální scéně však vynikal.

Obr.6 Kniha J. A. Epp: "Die Realität der Flugscheiben – ein Leben für eine Idee" (1994)

Poslední údaj o něm pochází z roku 1994, kdy vyšla brožura s názvem "Die Realität der Flugscheiben – ein Leben für eine Idee". ("Realita létajících disků - život pro myšlenku", 1994). Obsah brožury je napadnutelný a historicky sporný.

1.5.3. H. Fister

Noviny "Kasseler Zeitung" z 7.6.1957 představily novou postavu: rakouský inženýr *H. Fister* publikoval sérii článků ve vídeňském časopise „Der Soldat“. Podle *Fistera* byly létající

talíře německý vynález z posledních dní války. V Německu se v roce 1943 podílel na vývoji dvou nových protiletadlových raket (AKAT 1 a AKAT 2), ale brzy ho jeho myšlenky vedly k představám letadla ve tvaru disku.

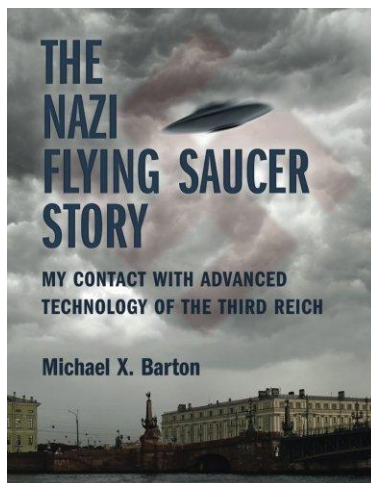
Díky centrální stacionární části a otáčejícímu se rotoru, by spaliny o vysoké teplotě měly schopnost zničit všechna letadla, doslova je rozřezat na kusy.

Navrhl proto tento stroj Ministerstvu letectví v Berlíně, a jeho idea byla připravena za tři měsíce. Na začátku února 1945 bylo možné přejít na výrobu prototypu o 7,1 metrů v průměru, 0,95 m na výšku, s rychlostí 3000 km/h při maximální výšce 30000m. Ale bylo příliš pozdě: válka skončila a Spojenci se zmocnili německých plánů.

Fister uvedl, že kampaň, vedená ve Spojených státech ve prospěch mimozemského původu disků, ve skutečnosti slouží americké vládě ke krytí existence těchto pokročilých technologií.

1.5.4. Hermann Klaas

Další "vynálezce" se objevil v Německu v roce 1964.

Obr.7 Kniha M. Bartona X

20. srpna 1966 se v německém týdeníku *"Das Neue Zeitalter"* (14) objevil článek autora pochybné spolehlivosti, *Michaela Bartona X* (15). V něm se psalo, že jistý radioinženýr *Hermann Klaas* byl během války zapojen do "záležitostí státního tajemství" a vynalezl a postavil v roce 1941 malý létající talíř o průměru 2,40 m, poháněný elektromotorem (jiný

1.5.5. K jménům se přiřazují výkresy

[illegible]

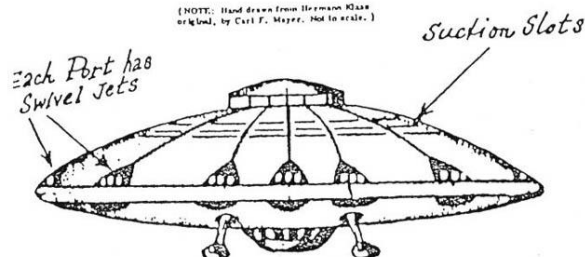
První byl přičítán poslednímu prototypu *Schrievera* a *Habermohla*, který byl vypracován v letech 1943 a 1945. Druhý byl první model z let 1941-1942.

Obr. 9 Létaající talíř (George Adamski)

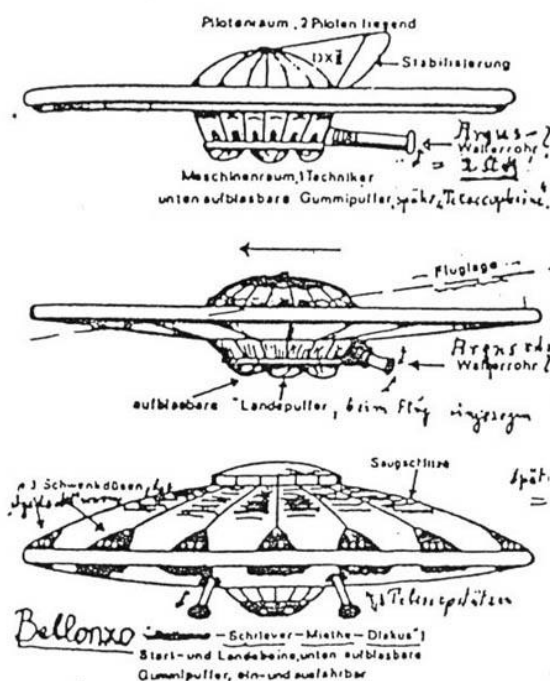
BELLONZO-SCHRIEVER-MIETHE

First Type

(NOTE: Hand drawn from Hermann Kloss original, by Carl F. Meyer. Not to scale.)

Obr. 10 Disk „Bellonzo – Schriever – Miethe“

Obr. 11 „Disky Bellonzo“

Zdá se, že odpovídá výkresu z knihy *Lusara* z roku 1956.

Třetí měl složitější strukturu s věží s okénky, třemi podpěrami jako podvozkem a nižší výškou: v podstatě se nelišil od mnoha ilustrací létajících talířů běžných od roku 1950.

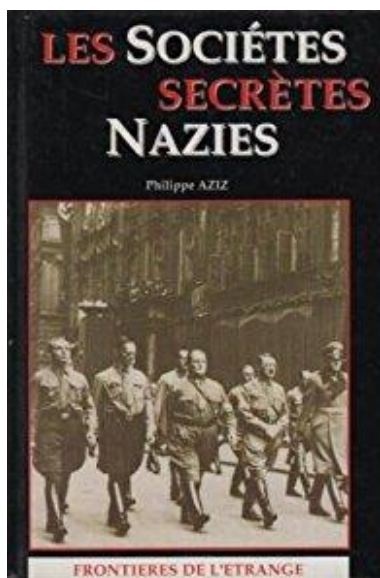
Stejný německý novinář už o dva roky dříve zveřejnil na "*Das Neue Zeitalter*" (10.10.1964), článek, kde oznámil, že létající talíře navrhli za války vědci *Bellonzo*, *Schriever*, *Miethe* a (!)

Habermohl a po válce byly uschovány v nacistických tajných základnách umístěných v Jižní Americe a Jižní Africe.

V dalších létech se tyto údaje objevovaly jen sporadicky. Legendu o "nacistických UFO" živil pouze *Andreas Epp* až do své smrti v roce 1997.

1.5.6. Začátek nesmyslných fantazií

V druhé polovině sedmdesátých let, francouzský spisovatel *Philippe Aziz* (jehož zdroje jsou považovány mnoha vědci za málo nebo úplně nespolehlivé), uvedl v knize (16), a to bez jakéhokoliv bibliografické reference, podivnou historii.

Obr.11 Kniha P. Aziz: *Les societes secretes nazies*

Ke konci války nechal *Himmler* k posílení demoralizovaných německých jednotek vytisknout velké množství letáků s kresbou disku, chrlicího oheň a střílející kolem sebe „paprsky smrti“.

2. května 1980 noviny "*Neue Presse*" z Augsburgu vydaly prohlášení 76 letého *Heinricha Fleissnera* o letadle tvaru disku, které mohlo létat rychlostí 3.000 km/h v atmosféře a 10.000 km/h mimo ni. Tento disk byl vyvinut v *Peenemünde*, ale jeho komponenty byly sestaveny na různých místech pod nej přísnějším utajením.

24. dubna 1945 letka čtyř disků, z nichž každý měl dva piloty, vzlétla z letiště v Berlíně k neznámému cíli. Disky byly vybaveny oddělenými kulovými nádržemi vodíku a kyslíku. Byly vybaveny tryskami, které se „tiše“ otáčely na vnější straně, zatímco piloti seděli v centrální pevné průhledné kopuli. Jejich průměr bylo deset m a měl přistávací trojnožku, aby bylo možné přistát kdekoliv, a to i na vodě, díky nafukovacím polštářům, umístěné na konci samotných nohou. Na konci války byly plány zničeny Němci a jen některé výkresy padly do rukou Rusů. Podle Fleissnera létající talíře, pozorované po světě, pocházely z těchto zařízení, na které podal patentovou přihlášku v roce 1955.

Odkazy

- (1) *Lusar, R.: Die deutschen Waffen und Geheimwaffen des Zweiten Weltkriegs und ihre Weiterentwicklung.*
- (2) *von Gottberg, Hans: Das große Buch der Bundeswehr. Reutlingen: Ensslin Laibling, 1970*
- (3) *NACA. Wikipedia. Internet:*
https://en.wikipedia.org/wiki/National_Advisory_Committee_for_Aeronautics
- (4) *El Paso Herald Post, 14.3.1957; The Fresno Bee Republican, 14.3.1957*
- (5) *News Tribune 14.3.1957; Star News 14.3.1957*
- (6) *Alexandersson, Olaf: Living water. Bath: Gateway Books, 1997*
- (7) *2.6. Fantazie Ernsta Zündela. In: Jak to bylo s nacistickými létajícími talíři? KPUFO.CZ, 2017*
- (8) *Epp, A.J.: Die Realität Der Flugscheiben. Peiting: Michaels-Verlag, 2005*
- (9) *Tempo, 16.12.1958*
- (10) *Le Ore, 2.5.1959*
- (11) *L'Eco di Bergamo, 13.6.1969*

(12) *Il Secolo XIX*, 14.12.1973

(13) *The Daily Mail*, 17.8.1953; *The Lethbridge Herald*, 26.8.1953

(14) *Vice informací bylo publikováno v časopise "Bergische Post"*.

(15) Barton, Michael X.: *The German Saucer Story*. Los Angeles: Futura Press, 1968

(16) Aziz, Philippe: *Les societes secretes nazies*. Genève: Editions Versoix. 229, 1978